

NAŠ GLAS

DELAMARIS IZOLA

INTERNA IZDAJA

LETO XVII

IZOLA, SEPTEMBER 1975

ŠT. 5—6

Polletno poročilo

Izguba ob polletju stagnira, z višjo prodajo v drugem kvartalu se izguba ni zvišala. Ukrepi za izboljšanje stanja so izdelani, pričakujemo pozitivni finančni rezultat na koncu leta.

Izredno slaba prodaja naših izdelkov na domačem in tujem trgu je glavni, ne pa edini vzrok za slab finančni rezultat v prvem tromesečju in ob polletju letošnjega leta.

V prvem tromesečju je bila ustvarjena izguba, prav tako tudi v drugem tromesečju, vendar s to razliko, da v drugem tromesečju izguba ni narasla, ampak je ostala na višini prvega tromesečja. V prvem kvartalu je znašala izguba 4194 tisoč, ob polletju pa 4313 tisoč. V drugem kvartalu smo torej delali brez izgube.

V drugem tromesečju smo ustvarili večji dohodek, ker je bila prodaja neprimerno boljša kot v začetku leta. Takoj po ugotovljenih slabih finančnih rezultatih v prvem polletju so bili izdelani in sprejeti ukrepi in akcije za pospeševanje prodaje. Ti napori so prinesli določene rezultate, kot je razvidno iz naslednje primerjave:

Prodaja v 000 din

Kvartal	Domači trg	Izvoz	Sveža rliba	Skupaj	Plan 75	% plana
I.	49.865	18.506	12.168	80.539	122.646	65,6
II.	72.799	19.802	12.545	105.346	122.646	85,8
SKUPAJ	122.664	38.308	24.713	185.885	245.292	75,8

Čeprav se je prodaja v drugem polletju močno povečala, je še vedno izpod planirane. Če bi uspeli doseči planirano prodajo, bi nam to zagotovilo pozitiven finančni rezultat. Čeprav že ves čas omenjam prodajo, kot glavni vzrok za slab finančni rezultat, ne smemo pozabiti tudi ostalih važnih faktorjev, ki prav tako

vplivajo na naše finančne težave. To so predvsem stroški, racionalizacija porabe in koriščenja sredstev, delovna disciplina, učinkovitost pri delu, organizacija dela, tržnih faktorjev ter drugih notranjih ali zunanjih faktorjev, ki direktno in indirektno vplivajo na dohodek podjetja. Ko spremljamo in obravnavamo rezultate, moramo vse upoštevati.

Finančni rezultat prvega polletja je naslednji:

Elementi dohodka	Plan 75	Doseženo do 30. 6.		% plana	Indeks 75/74
		1974	1975		
realizacija DT	304.465	103.456	122.644	40,3	118,6
realizacija izvoz	136.069	57.723	38.308	28,2	66,4
sveža riba	50.050	25.665	24.713	49,4	96,3
interna realizacija	100.456	28.037	57.178	56,9	203,9
ostali dohodki	—	2.909	2.039	—	70,1
CELOTNI DOHODEK	591.040	217.790	244.902	41,4	112,5
por. mat. in stroški	496.072	184.023	208.904	42,1	113,8
amortizacija	6.000	2.293	3.083	51,4	134,5
DOHODEK	88.968	31.474	32.914	37,0	104,6
pogodbene obveznosti	10.600	3.611	4.072	38,4	112,8
zakonske obveznosti	7.450	2.572	4.279	57,4	166,4
osebni dohodki	63.054	24.025	28.876	45,8	120,2
vkal. del. dohodka	81.104	30.208	37.227	45,9	123,2
ostanek dohodka	7.864	1.266	—	—	—
izguba	—	—	4.313	—	—

V strukturi celotnega dohodka podjetja, je višina interne realizacije nepomembna, pomembna pa je za posamezno TOZD, ker tudi tako ugotavljamo finančni rezultat TOZD.

Finančni rezultati po TOZD v 000 din

TOZD	Cel. doh.	Var. str.	Kritje	Fiksni str.	Ost. doh.
Iris	84.962	71.872	13.090	17.582	— 4.492
Argo	75.269	65.579	9.690	9.087	603
Pločevinka	34.141	29.193	4.948	4.460	488
Riba	28.215	25.184	3.051	5.172	— 2.121
Avtotransport	5.128	4.017	1.111	249	862
Vzdrževanje	3.249	2.417	832	485	346
Skupne službe	13.938	13.938	—	—	—
podjetje	244.902	212.180	32.722	37.035	— 4.313

Kaj lahko vidimo iz naslednjega razvida?

Ne glede na težko tržno situacijo so nekatera podjetja »sorodna« našemu, dosegla bolj ugodne rezultate npr. Droga in Kolinska.

Nad tem pojavom se moramo zamisliti in začeti delati na vseh področjih, da bomo tudi mi dosegli boljše rezultate.

Kot prvi korak k izboljšanju stanja so bili v mesecu juliju sprejeti stabilizacijski ukrepi.

Stabilizacijski ukrepi morajo dobiti širši družbeni pomen in zajeti vse strukture družbene dejavnosti, s ciljem, uskladiti porabo glede na obseg rezultatov in razpoložljivih sredstev.

Aktivirati moramo vse subjektivne sile na področju gospodarstva za povečanje produktivnosti dela, racionalizacijo, delovno disciplino ter varčevanje.

Naši stabilizacijski ukrepi pred videvajo:

1. izvrševanje plana
2. racionalizacija dela in delovnih sredstev
3. zmanjšanje stroškov poslovanja

Za uspešno izvedbo stabilizacijskih ukrepov se je vodstvo podjetja skupaj z družbenopolitičnimi organizacijami in ob podpori celotnega kolektiva odločilo za povečanje osebnih dohodkov za 10% linearno, čeprav ni bilo nobene ekonomske in družbene osnove. V povečanje osebnega dohodka smo šli z zavestjo, da bodo tako prizadevanja celotnega kolektiva večje in bomo do konca leta ustvarili boljše rezultate in tako pokrili razliko v povišanju osebnih dohodkov.

Celotni kolektiv se bo torej moral polno prizadevati. Tako bomo lahko zaključili poslovno leto brez izgube. To pa se bo lahko doseglo le z mnogo dobre volje nas vseh. Dobra volja za boljše rezultate v kolektivu obstaja. Sedaj pa samo naprej! Tane Jelić

Naše delavke

Elementi	Delamaris	Droga	Kolinska	Laško	Talis
cel. dohodek	244.902	192.531	372.305	73.139	194.531
indeks 75/74	112	140	128	151	130
dohodek	32.914	24.552	63.715	23.234	41.483
indeks 75/74	107	155	116	170	137
ostanek dohodka	—	3.372	17.292	6.927	8.263
indeks 75/74	—	655	105	268	221
izguba	4.313	—	—	—	—
podjetniška aktivnost	—	7.724	27.413	20.404	13.163
indeks 75/74	—	199	109	256	159
število zaposlenih	1.356	570	1.231	339	958
poprečni OD 75	2.400	3.020	3.208	3.174	2.697

Predstavljamo vam Kolinsko

Kolinska Ljubljana je ena izmed organizacij, ki so združene v podjetje HP. Naši vodilni delavci Kolinsko bolje poznajo, kot je poznamo ostali delavci, zato smo sklenili, da jo bomo predstavili.

Delavci iz našega TOZD Argo so bili sicer na obisku v Kolinski in so se zelo pohvalno izrazili o tej organizaciji.

Pa pogledjmo, kaj pravi Kolinska o sebi:

Od ustanovitve do danes se je obseg proizvodnje v Kolinski povečal za več kot 100-krat. S povečanjem proizvodnje se je povečalo tudi število izdelkov. V začetku je bila proizvodnja ozko usmerjena na kavovine, najbolj znana Kolinska Cikorijska, danes pa zalagamo tržišče z več kot 300 različnimi izdelki. Vzporedno z rastjo proizvodnje se je morala večati tudi prodajna mreža... Tako danes 60 potnikov vsak mesec obiše 20 tisoč prodajal v državi. Marketing služba pa je zadolžena, da sledi zahtevam tržišča in kupcev.

Več kot 1250 delavcev, združenih v pet temeljnih organizacij združenega dela in skupnih služb, združujemo delo in sredstva v organizaciji združenega dela HP Kolinska prehranske industrije Ljubljana. To so osnovne značilnosti naše organizacije, poznane po vsej Jugoslaviji in inozemstvu, ki je leta 1974 proizvedla že 20.370 ton prehranskih proizvodov v vrednosti 617.917.000 din.

Za boljše poznavanje naše delovne organizacije se moramo vrniti v leto 1973, ko smo doživeli veliko preobrazbo. Tega leta smo ustanovili temeljne organizacije združenega dela:

— TOZD Tovarna hranil, Ljubljana

— TOZD Vinocet — tovarna za proizvodnjo kisa in žvečilnega guma

— TOZD Kemin — tovarna za proizvodnjo želatine

— TOZD Tovarna za predelavo krompirja Mirna

— TOZD Trgovina, gostinstvo in proizvodnja sadnih koncentratov Slovenj Gradec in se združile v OZD Kolinska.

Skupni interesi in cilji zagotavljajo stalno izpopolnjevanje medsebojnih samoupravnih odnosov, racionalno koriščenje

skupnih sredstev, vlaganje v razvoj surovinske baze, usklajevanje dolgoročnih razvojnih planov dela, razvoja združevanja sredstev, razdelitev dela in skupnega nastopa na tržišču doma in v tujini, kot tudi v odnosih solidarnosti in medsebojnih obveznostih, ki izhajajo iz združenega dela.

Kolinska je prehranska industrija z najdaljšo tradicijo v Jugoslaviji, saj je začela z delom že pred prvo svetovno vojno. Takratni ekspansijski češki kapital je iskal ugodna tržišča za vlaganje svojega kapitala v nove industrijske obrate.

Te ugodnosti mu je nudilo področje naše države, kjer je bilo dovolj cenene delovne sile in surovin, pa tudi formiranje nacionalnega kapitala ni še doseglo dovolj visoke stopnje, ki bi omogočila tako velika vlaganja.

Leta 1908 je bila ustanovljena Kolinska, tovarna cikorijske v Ljubljani, kot podružnica matične tovarne iz mesta Kolin. Tako še danes nosi ime po češkem mestu Kolin in s tem čuva tradicije in renome, ki si ga je pod tem imenom ustvarila na tržišču in med svojimi potrošniki skoraj sedem desetletij svojega obstoja.

V začetku je bila proizvodnja v glavnem usmerjena na kavovine, med katerimi je bila najbolj poznana Kolinska cikorijska. V samem začetku je bila letna proizvodnja 200 ton. Konkurenčna borba z vsemi karakteristikami kapitalističnega sistema je pripeljala Kolinsko v bivši Jugoslaviji tako daleč, da zaradi ozkega asortimana svojih izdelkov ni mogla zdržati pritiska konkurenčne firme Franck iz Zagreba. Tako so leta 1936 češki lastniki prodali tovarno zagrebški firmi. Tovarna Franck je preusmerila proizvodnjo v Kolinski na zrnato sladno kavovo kapacitete 540 ton letno pri 50 zaposlenih delavcih. V drugi svetovni vojni je bila proizvodnja ustavljena zaradi pomanjkanja surovin.

(nadaljevanje na 7. strani)

Milan Hojnik novi predsednik sindikata

Dosedanjemu predsedniku sindikalne konference Jožetu Rojcu še ni potekla mandatna doba, vendar jo je predhodno prekinil, ker je zasedel vodilno delovno mesto. Namesto njega pa je bil izvoljen Milan Hojnik.

Mislil pa, da bo Jože Rojč pri delu sindikata še vedno pomagal.

Milan Hojnik nam je odgovoril na naslednja postavljena vprašanja:

1. sprejeti program dela?
2. reorganizacija po TOZD
3. sindikalne skupine, organizacija in način delovanja?
4. kratkoročni program dela v naslednjih treh mesecih?
5. smernice — možnosti uresničitve?

1. Sprejeti program dela konference OZD sindikata Delamaris Izola vsebuje in predstavlja del celote programov in nalog, ki so jih sprejele osnovne organizacije sindikata v TOZD in samoupravni skupnosti skupnih služb na svojih občnih zborih, obsega pa 11 točk. Konferenca in njeni organi bodo med letom dopolnjevali ta program nalog skladno s potrebami in razmerami, tako da bi zagotovili kar najbolj učinkovito uresničenje ustave, kongresnih sklepov in programov dela osnovne organizacije sindikata v TOZD.

2. Nova družbena vloga sindikatov terja učinkovito delovanje celotne organizacije, zaradi česar mora biti primerno organizirana,

odnosno organizirana tako, kot to predvideva statutarni dogovor. Pri nas imamo 7 osnovnih organizacij, od tega 6 v TOZD in eno osnovno organizacijo v skupnih službah. Pri tem smo se držali pravila, da nobena osnovna organizacija ne sme šteti več kot 300 članov, in tako imamo primer (Iris), da sta v eni TOZD dve osnovni organizaciji.

3. V osnovni organizaciji, kjer je večje število članov ali več med seboj ločenih enot, smo ustanovili sindikalne skupine. Skupine štejejo od 15 do 30 članov. Število skupin po osnovnih organizacijah je v celotni OZD kar 56.

Vsaka skupina je izvolila svojega poverjenika, ki je obenem delegat skupine v izvršnem odboru in drugih organih osnovne organizacije. Sindikalne skupine se sestajajo po potrebi in na svojih sestankih obravnavajo zadeve, ki se tičejo njihove skupine. Istočasno daje izvršnemu odboru in drugim organom osnovne organizacije sindikata pobude za razne akcije. Nadalje sprejema obvestila in poročila poverjenika ter o njih zavzema potrebna stališča. Seveda pa je treba poudariti, da še niso vse skupine aktivne, kot bi morale biti.

4. Čeprav je politična aktivnost v poletnih mesecih zaradi dopustov manjša, si pri nas tega luksuza ne bomo mogli dovoliti. Čakajo nas vse skupaj precejšnje naloge, in sicer hitreje in bolj učinkovito reševanje nalog iz stabilizacijske sanacijskega programa celotne OZD.

Nadalje je pred nami drug krog solidarnostnih akcij za Kozjansko in Brkine, kakor tudi samoupravni sporazum za graditev doma učencev v Kopru.

Za uspešno izvedbo teh akcij na ni odgovoren samo sindikat, temveč vsi faktorji v OZD, to je družbeno politične organizacije, samoupravni organi, kakor tudi vodilni delavci.

5. Smernice pri sestavi programa so nam bili skleni 8. kongresa zveze sindikatov Slovenije in 7. kongresa zveze sindikatov Jugoslavije, v katerih so opredeljene naloge sindikatov v smislu nove družbene vloge, ki je določena v ustavi in dokumentih zveze sindikatov.

Na zadnji del vašega vprašanja pa sem vam že odgovoril v prejšnjem odgovoru.

Če mi na kraju dovolite, da kot odgovornemu uredniku Našega glasu tudi jaz postavim vprašanje, ki se glasi:

»Kdaj bo Naš glas postal pravi informator samoupravljalcev, to je, da bodo člani kolektiva seznanjeni z vsemi dogajanjmi in problemi v posameznih TOZD? Zdi se mi namreč, da manjka članov z resničnimi prikazi stanja v kolektivu in napotkov za odstranitev tistih problemov, ki niso odvisni od zunanjih dejavnikov. Naj pri tem citiram parolo, ki pravi: Brez dobrega informiranja ni dobrega samoupravljanja.«

Milan Hojnik

Odgovor:

Vprašanje je bilo postavljeno. Hvala vam zanj. Tudi jaz se večkrat tako sprašujem, čeprav sem urednik časopisa. Do sedaj še nisem bila objavljena na seje kolegija, kjer se sliši največ novic, pa tudi marsikam drugam ne, razen na seje vseh samoupravnih organov, za kar res vedno dobim vabilo.

In še to. Dokler bodo ljudje pozabljali, da so vsi člani sindikata, da nas je del članov ZK, članov zveze socialistične mladine, zveze borcev, da smo vsi seznanjeni s sprejetimi resolucijami in sklepi, da pa tega ne izvršujemo in kratko rečemo: »Saj imamo za to plačanega človeka,« ki pa ne more biti povsod.

(nadaljevanje na 3. strani)

Mira Kaligarič. Delavka v laboratoriju

Delo propagande

V začetku letošnjega leta je nastala kriza v prodaji. Izdelki so se slabo prodajali. Je takrat propaganda napravila vse, da bi se izdelki bolje prodajali?

Ivan Konstantinovič je takole povedal:

»V začetku leta je bilo namenjenih za propagando 300 tisoč din. Danes sredstev skoraj več nimamo. Že v začetku leta smo povečali propagando preko televizije, da bi doprinesli tudi mi svoj delež.«

Sta televizija in časopis najboljša medija?

»Do danes je pač to najboljši, ker je najbolj dostopno ljudem.«

Kaj pa kraji, kjer ne poznajo televizije in bolj malo časopis?

»Na žalost se to pozna tudi v prodaji. Imamo največjo prodajo v Sloveniji, drugje pa je znatno manjša.«

Je torej to krivda, ker nimajo teh medijev (radia, televizije, časopisa)?

»Morda, ljudi pa tudi še nismo navadili na uporabo ribe.«

Kako imate urejene propagandne akcije za tuja tržišča?

»Nimamo, prej smo imeli preko Export žurnala, danes tudi tega ni več. Propaganda je draga, sredstev pa ni.«

Kakšne propagandne akcije imate predvidene?

»Propagandno akcijo za izdelek Del-mar. Ker nimamo ovitkov, bo ta izdelek predstavljen na zagrebškem velesejmu.«

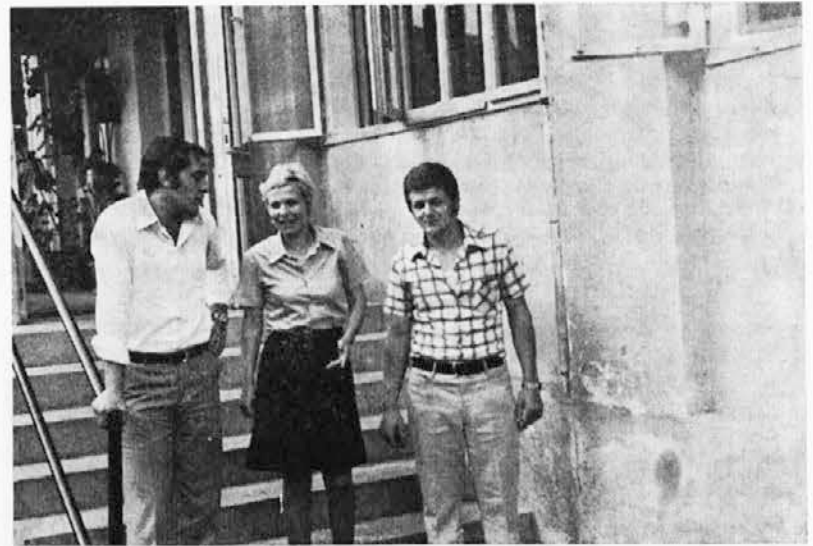
Pravite, da nimamo sredstev, kaj pa zagrebški velesejmi?

»Sredstva za ta velesejmi smo predvideli že na začetku leta in ga dali v plan stalnih akcij.«

Pričakujete veliko od letošnjega zagrebškega velesejma?

»Zagrebški velesejmi je bolj komercialnega značaja, ne pa propaganda.«

Včasih izrečemo precej kritik na račun propagande. Opravičenih ali neopravičenih. Res pa je, če prazno dlan obračaš, ostane vendar vedno prazna.

Novo sprejeti člani ZK

Samoupravni organi

15. SEJA CENTRALNEGA DELAVSKEGA SVETA

V Informatorju, ki je izšel pred začetkom kolektivnega dopusta, smo poročali, kaj bo razpravljal in sklepal centralni delavski svet.

Pomembna točka dnevnega reda je bilo tudi izvajanje operativnih stabilizacijskih ukrepov, ki so bili v celoti objavljeni v Informatorju. Sprejeti sklep v zvezi z ukrepi citiramo skupaj z ostalimi pomembnejšimi sklepi, ki so bili sprejeti na tej seji.

Sklepi

1. Centralni delavski svet v celoti potrjuje program izvajanja operativnih stabilizacijskih ukrepov z dne 9. 7. 1975, ki jih je pripravilo vodstvo podjetja in zaključke konference ZK Delamaris z dne 24. 6. 1975 s tem, da naj vodstvo podjetja obvešča samoupravne organe o rezultatih izvajanja ukrepov.

Sprejeti akti

2. Na podlagi zapisnikov zborov delovnih ljudi TOZD in samoupravnih skupnosti, ki so bili v dneih od 26. do 31. 5. 1975, centralni delavski svet ugotavlja, da je bilo z večino glasov v TOZD in samoupravnih organih skupno sprejeto naslednje:

- statut kombinata konzervne industrije HP Delamaris Izola in
- spremembe in dopolnitve samoupravnega sporazuma o zdru-

žitvi temeljnih organizacij združenega dela HP Delamaris Izola in sporazuma o razdelitvi sredstev.

Kolektivno zavarovanje v Delamarisu

Pristopi se k zavarovanju kolektiva Delamaris pri zavarovalnici SAVA, poslovna enota Koper, kolikor se ugotovi, da omenjena zavarovalnica izplača odškodnino delavcu v vsakem primeru, in sicer:

1. Kolektivno nezgodno zavarovanje po varianti 10 din mesečno na zaposlenega delavca z enotno zavarovalno vsoto 50.000 din v slučaju invalidnosti delavca ne glede na delovno mesto, ki ga opravlja.

2. Zavarovanje odgovornosti. Po varianti 0,52 promil. premiji na letno maso neto OD podjetja z zavarovalno vsoto 100.000 din za osebo in 30.000 din za stvari.

3. Preučiti je treba pravne možnosti za prehod zavarovanja transportnih sredstev od Croatie na zavarovalnico Sava. Zavarovalna pogodba se sklone za obdobje enega leta s tem, da se vsako leto obnovi.

4. Preveriti je treba možnosti eventualnega spora z zavarovalnico Croatia glede na dolgoročno sklenjeno pogodbo s to zavarovalnico.

Tajništvo samoupravnih organov

Počitnice v Lepeni

21. julija letos sem nastopil počitnice v Lepeni v domu Delamarisa kot član kolektiva.

Res lepa je Lepena, lep je tudi dom v Lepeni, posebno še za fizičnega delavca, da se po težkem delu spočije. Veliko zahvale gre upravniku doma tov. Juletu, ki skrbi, da delavci dobijo vse, kar je potrebno. Velika zahvala gre tudi kuharicam, ki skrbijo za dobro in obilno hrano.

Prekrasna je dolina odeta v temno zeleno barvo, obraščena z smrekami. Škoda, da jih je mnogo polomil plaz in sedaj čakajo žalostne na gozdarje z žago in sekuro. Ko sediš in se oziraš po naravi, vidiš tu pa tam ovčko, kozico ali pa srno ali gamsa. Domačini, čeprav težko živijo, so

(nadaljevanje z 2. strani)

Da je še vedno premalo samoiniciative za pisanje, pa naj bo to vodilnih, vodstvenih in drugih delavcev, saj nisem dobila še članka, ki bi prišel brez poprejšnjega moledovanja, opominjanja in spominjanja, da je bil članek za Naš glas obljubljen. Pa še to, kljub obljubi in opominjanju članek, ki ga pričakuješ, ne pride in zadnji dan pred oddajo gradiva moraš napisati morda čisto nekaj nevažnega, pravzaprav samo zato, da napolniš to praznino.

Vsi izgovori letijo na to, da nimajo časa ali da se ne spomnijo. Zato me včasih neljubo presentijo vprašanja delavcev, ki na sestankih vprašujejo, zakaj imamo toliko delavcev pisarni, ker nimajo kaj delati.

Torej vidite, da je tudi moja želja in želja uredniškega odbora enaka kot vaša; časopis naj postane prava slika in odraz dogajanja v podjetju. Potem ne bo problema za gradivo za Naš glas. Upamo, da bomo s skupnimi prizadevanji to res nekoč dosegli. Odgovorna urednica

prijazni in dobre volje. Lahko bi jim družba kaj več pomagala, saj so nam v času NOB dali vse, kar so imeli; to sem tudi sam občutil, ko sem leta 1943 in 1944 hodil po teh krajih.

Bolj žalostno pa je bilo to, da sta se že drugi dan po prihodu v dom formirali dve skupini, in sicer v eno skupino so se združili nadrejeni, v drugo delavci. Pod vsako kritiko je, da se je tudi politični delavec, ki bi moral skušati vsaj v privatnem življenju združevati vodilni kader z delavci, delavcem odtujil in se distanciral in pridružil vodilnim. Če že v tovarni ne moremo dobiti skupnega jezika med delavci in vodilnim kadrom, mislim, da bi vsaj na dopustu, ko smo skupaj v enem domu kot ena družina, se lahko skupaj pogovorili in veselili. Premišlujem, kaj bi se zgodilo v borbi, če bi se komandni kader tako odtujeval vojakom, kakor se naši nadrejeni odtujujejo delavcem. Ivan Trampuž

Karavla v Ospu

DAN GRANIČARJEV

15. avgusta, na dan graničarjev, so predstavniki iz našega podjetja obiskali graničarje v Ospu pri Črnem kalu ter se z njimi pogovarjali o njihovem delu ter o težkem delu vojakov-graničarjev.

Graničarji so jim nato razkazali svojo postojanko, ki se je v zadnjem času precej modernizirala. V klubski sobi imajo televizijo, v kuhinji pa se kuhar veselo vrti okrog plinskega štedilnika. Okrog postojanke namreč obdelujejo vrt, ki jim prinaša male dohodke. Izgledalo je, da so dobri gospodarji, čeprav se ljudje večkrat menjajo.

Ob odhodu smo jim zaželeli obilo lepih dni ter izpolnitve njihove skrivne želje — popravilo in ureditev kasarne. Če ne za njih, pa njihove naslednike.

Ribiški praznik je

Ze zgodaj v soboto je bilo po Izoli zelo živahno. Ljudje so hiteli vsi v eno smer, cilj jim je bilo pristanišče, od koder so izplule že ob 8. uri ladje na morje.

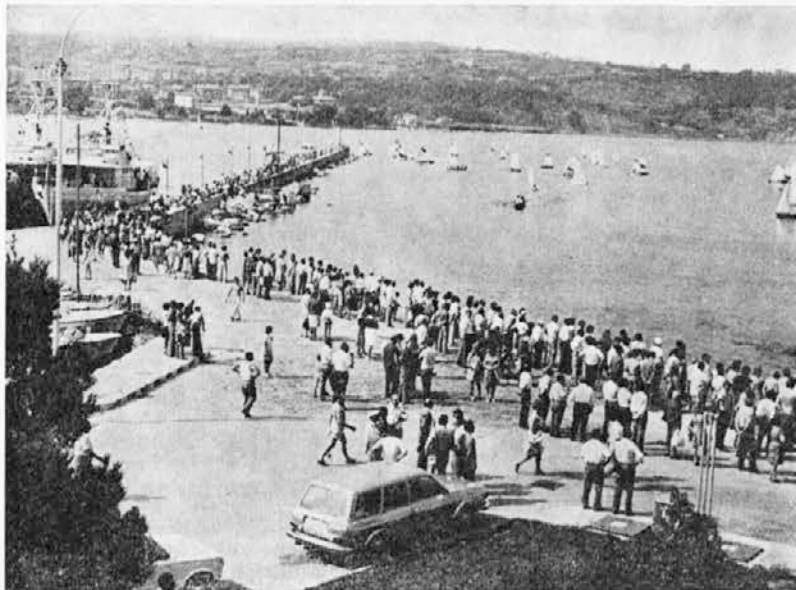
Bližala se je 10. ura, vedno več ljudi je bilo, ladje pa so se v lepem krogu približevale obali. Med radovednimi obrazi, ki so se zbirali na obali, je bila tudi

skupina ljudi, ki je pričakovala napovedano uro skoraj z začudenjem, ki se je mešalo z veseljem in pričakovanjem. To so bili naši 20-letniki, delavci, ki so bili 20 let v tovarni. Tukaj so pustili svojo mladost, svoje lepe in grde spomine. Več ali manj so bili to tudi ljudje, ki so bili in so tesno povezani s tovarno, ki že čutijo in dihajo skupaj kot ena celota. Ni bilo samo 8 ur dela na dan v njihovem življenju, bilo je tudi nadurno delo in družbenopolitično delovanje, ki marsikomu jemlje proste popoldneve.

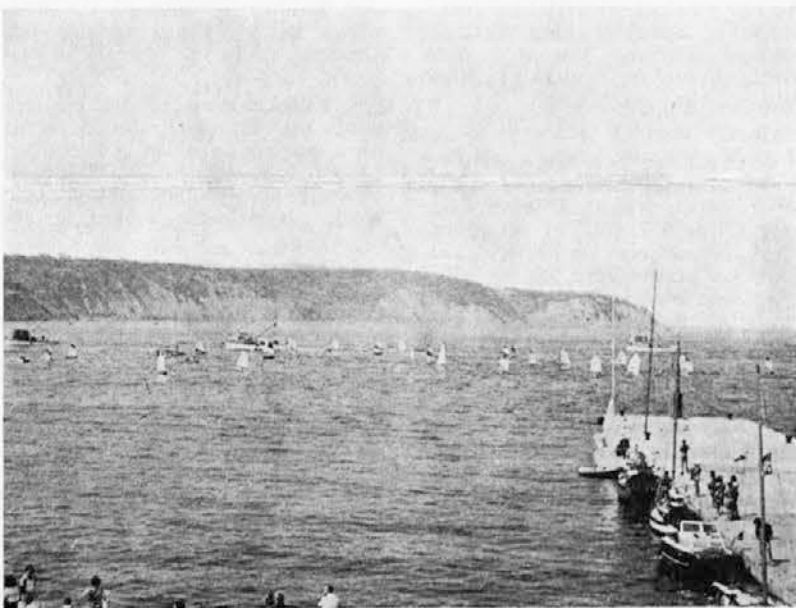
Med gosti smo videli tudi znane obraze. Tukaj sta bila tov. Andrej Verbič, Maksimiljan Šiško, ki sta bila zaposlena v naši tovarni, tov. Mitja Ribičič, direk-

ciji. Če ciljev, ki smo si jih zastavili, ne bomo takoj dosegli, ne smemo obupati. Preudarni in vztrajni moramo biti in te cilje doseči s skupnimi močmi.

Ribiški praznik je predvsem praznik naše ribiške flote, ki kljub težavam dan za dnem odhaja na lov za ribami, ki pa na žalost v Jugoslaviji še niso postale tako pomembna in cenjena beljakovinska prehrana kot v drugih deželah sveta. Ribiški praznik je dan, ko nagradimo tiste posadke, ki so se v preteklem letu najbolj izkazale pri ulovu ribe. Spomnimo se težav, ki še zmeraj onemogočajo razvoj ribištva, ki v okviru svoje dejavnosti še ni urejeno po enotnih načelih. Nove tehnologije se v ribištvu

Gruča ljudi na obali je čakala na prihod ladij

Pogled na ladje je bil čudovit

Med našimi gosti je bil tudi naš prejšnji direktor Andrej Verbič

Naši gostje

tor HP Leopold Maček in družbenopolitični delavci iz obale in občine.

Slavnostno sejo je otvoril predsednik CDS Franc Krajnc, ki je v svojem govoru dejal:

»Vsako leto v okviru ribiškega praznika nagradimo ljudi, ki so 20 let nepretrgoma zaposleni v podjetju. Letošnje veliko število slavlencev pove, da ste se zaposlili v podjetju v času, ko je Slovensko primorje dokončno pripadlo matični domovini. Zasedli ste delovna mesta, ki so jih izpraznili delavci, ki so se prav v tem času selili v Italijo in tako omogočili nemoteno proizvodnjo. Mnogo truda in napora ste vložili v to, da je Delamaris postal eden največjih proizvajalcev živil v Jugoslaviji. S tovarno ste delili dobro in slabo, živeli ste z njo in marsikdo med vami je pustil v tovarni delček samega sebe in tudi zdravje. Vztrajali ste, ustvarjali in vedno znova dokazovali vašo delovno zavest.

Aktivno ste sodelovali pri izgradnji samoupravljanja in uveljavljanju odnosov, ki temeljijo na novi ustavi. Danes na zborih odločate o večini zadev, ki so tako za vas, kakor za tovarno in mesto odločilnega pomena. Odločate o zadevah, kjer se oplajajo sadovi vašega sedanjega in minulega dela.

Sedanja situacija v podjetju pa zahteva od vseh, da naloge, ki so pred nami vztrajno izvršujemo in tako prispevamo k stabiliza-

preočasi uveljavljajo predvsem zaradi pomanjkanja namenskih sredstev. Ribič je še zmeraj preveč odvisen od vremenskih in drugih naravnih pojavov.

Zaradi težkih pogojev dela in pomanjkanja šol, ki bi vzgajale nov ribiški kader, se vedno manj mladih odloča za poklic ribiča.

Dragi ribiči, želim vam, da bi bile vaše mreže v mesecih, ki so še pred vami, vedno polne. Zelja vseh nas je, da bi v prihodnjem letu bila zgrajena nova hladilnica in bi z njo za vedno izginila bojazen prepovedi ulova.

Po končanem govoru so bila razdeljena priznanja in nagrade v višini 2000 din delavcem 20-letnikom. Vsem je čestital glavni direktor inž. Bogdan Golob in predsednik CDS. Nagrade so bile tako razdeljene, vseh 131 naših delavcev je prejelo priznanje in simbolično nagrado za svoj trud v 20-letni dobi v Delamarisu. Priznanje so dobile tudi 3 ribiške ladje za najboljši ulov v lanskem letu, in sicer: Deklica, Zlatoperka in Sulec, najboljši ulov v letošnjem letu pa je imela ladja Primorka.

Tovariš Franc Krajnc je predal besedo predsedniku občine Izola, ki je v svojem govoru poudaril nujnost čimboljšega razvijanja ribištva, saj je to ena pomembnih primarnih dejavnosti.

Mladinci so imeli na obisku prdstavnike iz Talisa, Droge, Kolinke in pivovarne Laško ter vojaški ansambel iz Pule. Ansam-

za nami

bel sestavljajo sami mladi ljudje, zato smo hitro našli skupen jezik, ravno tako tudi z ostalimi mladinci iz drugih podjetij.

Ze ob 10. uri smo imeli srečanje v obratu Iris, kjer so mladinci pokusili naše proizvode, nato pa so predsedniki mladine iz vseh petih podjetij in predstavnik vojakov-mornarjev iz Pule imeli skupen sestanek. Na tem sestanku je bil prisoten tudi tov. Ivan Baričič, ki je pozdravil mlade v obratu Iris.

Sicer pa lahko o poteku in sklepih tega sestanka preberete poseben članek v glasilu.

Mi pa bomo raje pogledali, kako je bilo s športnimi tekmovanji.

ŠPORTNA TEKMOVANJA

Na tak dan seveda ne bi šlo brez športnih iger.

V malem so se začele že zjutraj, ko so se ljudje začeli »komolčati« po pomolu, da bi bolj videli ladje, ki so prihajale v pristanišče. Seveda se je ta »športna igra« nadaljevala čez cel dan ter še zgodaj v jutro nedelje. Prav tako ni primanjkovalo tudi ostalih športnih disciplin; poleg suvanja po cesti, prerivanja okoli raznih šankov, preizkušnja strpnosti tistega, ki je držal na nogah drugega, ki je raztegoval usta, dvigal roke, »meni, meni«, sedaj sem jaz na vrsti — si videl tudi ljudi, ki so skakali, nato se zvižali, še malo pozneje pa se stiskali eden k drugemu, tako da že nisi vedel več, kaj je. Zjutraj, ko je vse doseglo svoj višek, je samo še na kaki samotni umazani klopki kdo kimal z glavo: češ, zjutraj pa je res težko, ko ne

veš naprej, kje se boš zbudil, in kdo bo poleg tebe.

Poleg teh neuradnih športnih tekmovanj smo imeli tudi uradne. Popoldne je bila na nogometnem igrišču tekma med ribiči in peki. Zmagali so ribiči, rezultat 3:0, pa nekaj črnih mest zaradi preburne igre.

Kdo je dal gole, se ni dalo izvedeti, zvečer pa smo videli čudno oblečene naše ribiče, za katere pa se ni dalo zvedeti, kaj pomeni ta preobleka. Morda so se zamaskirali, ker so se bali osebnega obračuna nasprotnikov.

Potekalo je še zanimivo tekmovanje v vlečenju vrvi. Kdo drugi kot naši ribiči so bili tisti, ki so zasedli prvo mesto od 8 ekip. To sicer ni preveč osupljivo, saj so bili na domačih tleh, kjer je publika najbolj naklonjena. Sledile so ekipe: Zito Ljubljana, Luka Koper, SGP Gorica, Stavbenik Koper, Petrol Koper, Tomos Koper in ekipa iz Italije. Prerivali so se tako med množico ljudi, ki so jim navdušeno vzklikali ter hrabril vsako ekipo posebej. Pokal pa je ostal doma. Po Izoli ga je s ponosom nosil naš ribič Dušan Šimič, čeprav so jih neuradno na travi premagali Italijani. Tam so naši popadali na tla, a bilo je prepozno, za Italijane seveda. Moramo pa naši ekipi, ki je tekmovala v nogometu in vlečenju vrvi, res prav iskreno čestitati za doseženo zmago. Saj so bili to ljudje, ki večkrat cele dneve in noči pridno delajo.

Še nekaj je bilo pomembnega tisti prvi dan v Izoli: tombola. Kaj je kdo dobil, ni znano, izvedelo se je le, da je glavni dobitnik — televizija, odšla čez državno mejo z avtomobilom italijanske registracije.

Na starem nogometnem igrišču so pekli vola, kakšen je bil, ne bi vedela povedati, ker je bilo sila težko priti tja.

Morda za na konec še nekaj, bil je ribiški praznik, a bilo je najmanj ribe. Povedali so, da je marsikdo prišel v Izolo z namenom, da bo pokusil ribo o kateri ves čas trdimo, da je vitaminsko bogata, a je moral domov brez njih. Potrebno bi bilo razmisliti,

kako bi se dalo drugo leto urediti več šankov za katerimi bi se pekla in prodajala lepo dišeča in okusna riba. Tedaj bo ribiški praznik postal res ribiški praznik, tedaj si bodo lahko domačini in gostje privoščili to specialiteto. Zakaj, naše ribe so bile tisti dan res okusno pripravljene, še bolj pa je k temu pomagalo dobro črno vino. Albina Skapin

Jubilantka

Evelina Božič pri prejemu priznanja

DRAGI NAŠI 20-LETNIKI!

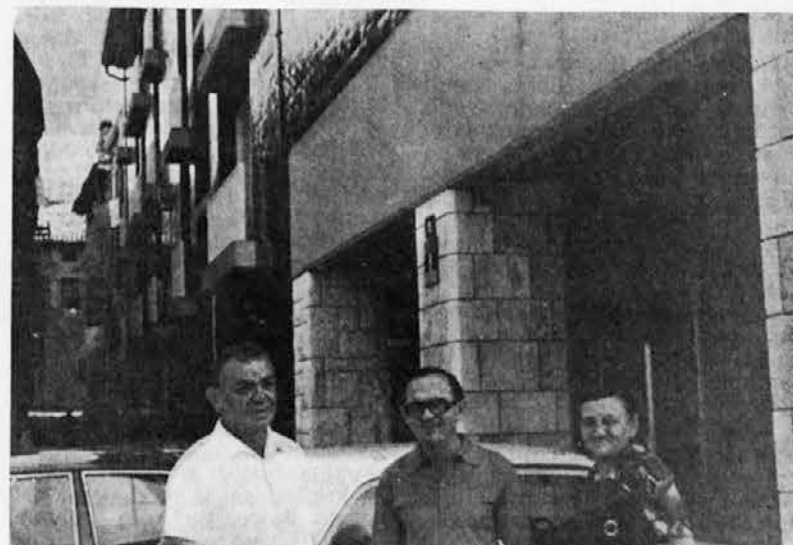
Kratek stik roke, nasmeh in spet ste sedeli ali stali na svečani seji delavskega sveta pred Marino. Hitro so minili kratki trenutki, ko ste prejeli priznanja za vaše 20-letno delo.

Naš uredniški odbor vam skupaj z vsemi bralci Našega glasu iskreno čestita ob tem jubileju in vam hkrati želi še mnogo delovnih uspehov. Upamo, da boste znali na mlade prenašati duh v katerem ste delali in živeli skupaj s tovarno dolgih, a vendar včasih tako kratkih 20 let.

Uredništvo

Nagrajenec Jože Brundula

Na ribiški praznik — Lucijan Nemeč na sredini in Dominik Bizjak (levo na sliki), naša dvajsetletnika

Mi mladi

Mladinski pohod AVNOJ 75 je bil letos peti po vrsti. To je pohod po poteh zgodovine, to je pot bratstva in enotnosti vseh jugoslovanskih narodov. Po tej poti so hodili naši delegati na zasedanje AVNOJ v Jajce.

Mladi iz vse Slovenije, pridružili so se nam tudi mladi iz drugih republik, smo se zbrali 21. julija v domu JLA v Ljubljani. Tu smo dobili plave uniforme in bele majice z grbom ZSMJ ter znakom BRIGADE AVNOJA. Značke smo prišli na uniforme, v začetku vsak po svoje, pozneje pa smo našli skupni jezik in si našli znak ZSMS na levo stran, na desno stran pa znak AVNOJ 75. Komandant mladinske brigade je bil Ludvik Filo, ki nas je pozdravil in nam zaželel obilo uspehov na naši nadaljnji poti. Predstavil nam je člane štaba v katerem je bila tudi Albina Hočevnar-Mali, narodni heroj, Janko Gregorič, Brane Jakovljevič in Tončka Vodnik. Vsi ti tovariši so bili že večkrat na tem pohodu. Komandant nam je predstavil tudi komandirje vseh štirih čet. Odločitev je bila na nas. Izbrali smo si pač četo, kjer smo pričakovali kakšne ugodnosti. Z Albino sva se odločili, da greva v prvo četo, ker je pač prvi vedno dobro biti; tako pri jedi, kot pri spanju. Vendar sva se tokrat uštelili, ker je bila vsaka četa en dan dežurna in taktat povsod prva. Kasneje so se naše ugotovitve o prvi četi še močno spremenile: od 32 brigadirjev nas je bilo le 5 deklet. Zdjaj pa pomislite na pranje in šivanje. V četi smo zbrali tudi referenta za šport, informacije in kulturo. Po prebranih podatkih o Ivu-Loli Ribarju, po katerem je nosila ime naša četa, smo odšli na večerjo ter nato na spanje v dom tehniške šole.

Naslednji dan smo z avtobusi odšli v Dražgoše na osrednjo proslavo ob dnevu vstaje slovenskega naroda. Na vročem soncu smo bolj leže kot stoje poslušali govor Janka Rudolfa in kulturni program. Sadeve vročega sonca in prijetnega kulturnega programa so nekateri hitro občutili. Omedleli so in pristali z glavo navzdol v najbližji senci. To je bilo zdravilo za omedlevice. Ker smo dokazali, da smo vztrajni, smo kmalu dobili tudi kosilo. Tista noč v Ljubljani in kosilo v Dražgošah je bil zadnji spomenik kulturnega življenja.

Odslej smo stanovali pod šotori, se umivali le ob svečanih prilikah ter jedli iz napol čistih menažk. Tisti dan pa smo z avtobusi krenili proti bazi 20, nato pa do vasice Lokve, kjer je spomenik komandantu Stanetu Rozmanu. Proti večeru smo prispeli na Sinji vrh. Dobile smo šotor št. 11, ta številka nas je spremljala ves pohod in šotor seveda tudi. Za naš šotor sem bila jaz odgovorna, čeprav nisem vedela, kako se šotor sestavi niti podere. Ob samoiniciativni pomoči naših pohodnikov smo to vsak dan morale napraviti.

Drugo jutro smo krenili na pot. Pot se je najprej vijugala po položnem svetu ter nas pripeljala do reke Kolpe. Čez so nas prepeleljali prav tisti brodarji, ki so vozili slovensko delegacijo leta 1943. Od tu naprej je spomin zabrisan, vem le, da smo hodili navzgor pa

navzdol in končno po zadnjih 9 km asfaltirane ceste pristali v Ogulinu. Nog nismo več čutili.

Naslednjega dne smo komaj, komaj prilezli iz naših šotorov. Na nogah so se pojavili prvi žulji. Naše vodstvo tega ni razumelo. Posedli smo se po travi, ustanovili brigadni aktiv ZK ter poslušali pripovedovanje domačinov iz Ogulina. Po končanem razgovoru smo se z vlakom odpeljali do Ličko Lešče, od tam pa vsak s svojimi nogami (ob podpori svojega tovariša) do motela Gotske. Rešili so nas kamioni naše pozadine, ki so nas pripeljali do mesta Otočac. Tisti dan smo dekleta začele z našim prvim ženskim delom, oprati smo morale srajce našim pohodnikom. Iz Otočca smo šli v Bihač, kjer smo obiskali muzej prvega zasedanja AVNOJ. Zvečer smo prišli v Dolnji Lapac, kjer smo zakurili taborni ogenj in pripravili kulturni program. Drugi dan zjutraj smo se naložili na avtobuse ter zvečer pristali v Drvarju. Postavili smo si šotore in ker smo pričakovali obisk iz CK ZK Bosne in Hercegovine, so morali šotori lepo izgledati. Z malo truda in dosti slabe volje je bilo to tudi narejeno. V Drvarju smo ostali dva dni. Drugi dan smo namreč prisostvovali proslavi ob vstaji naroda Bosne in Hercegovine. Popoldne pa smo si ogledali pečino, kjer je bil maršal Tito ob napadu na Drvar leta 1944. Imeli smo tudi razna predavanja o življenju v naravi, Janko Gregorič pa nam je pripovedoval svoje doživljanje izpred 33 let, ko je bil udeleženec na zasedanju AVNOJ v Jajcu.

Z Albino sva pomagali pri sestavljanju informatorja in pri tipkanju. Albina je bila namreč naš referent za informacije v četi, jaz pa sem ji pri delu pomagala.

Zgodaj zjutraj naslednjega dne nas je čakal naporen marš do Ror, majhne vasice v osrčju Bosne. Sonce je žgalo, mi pa smo hodili po bosanskem krasu in trpeli žejo. Proti večeru smo močno ožuljeni prispeli na cilj. Vsaka četa je za nagrado dobila pečeno jagnje. Brigadni zdravnik, pripadnik JLA pa je imel polno kirurških posegov (rezanje žuljev). V tej vasici so nas domačini prijazno sprejeli. Kaj kmalu smo se poslovili od njih in odšli proti Glamoču po monotonem glamočkem polju. Vtaborili smo se blizu spomenika narodnega heroja Ive Lole Ribarja. Ker smo prišli 2 uri prej, kot je predvideval naš štab, smo se popoldne pripravljali za naš najdaljši marš od Glamoča do Livna. Temu primerno je bila obremenjena tudi pozadina. Vozila je tiste, ki niso mogli hoditi. Da pot ni bila tako težka, smo dokazali tako, da smo prišli v Livno pred dogovorjenim časom. Naš najtežji del poti je bil za nami.

V Bugojnem, kamor smo prišli naslednji dan, nam je predstavnik zveze borcev povedal o dogodkih v letu 1972, ko je ustaška skupina bila v njihovih krajih. In končno se je pred nami prikazalo Jajce, naš cilj pohoda. Dva dni smo ostali v Jajcu, si ogledovali znamenitosti in poslali tov. Titu pozdravno pismo, ki so nam ga predali borci v Draž-

Brigada AVNOJ v Ljubljani

gošah. Jasno, da smo morali še domov. Iz Jajca smo šli v Mrkonjić grad, nato Ključ in do Saniče, kjer smo si pri lepi reki postavili šotore. Oprali smo si našo garderobo, ker smo vedeli, da se bomo naslednji dan srečali z brigadirji na Kozari.

Zvečer ob 11. uri smo imeli še eno presenečenje, »uzbuno«. V naš tabor so poskušali vdreti diverzanti, naša naloga je bila, da jih odkrijemo, preden pridejo v sredino. Vsaka četa je zasedla svoje položaje in budno strmela v noč. Diverzante je odkrila tretja četa. In ocena, ki so nam jo dali na koncu »uzbune«. »Razen majhnih spodrljajev ste se odlično držali.«

Oprani in »zlikani« smo iz Prijedora pristali na Kozari. Najlepši in največičastnejši dogodek pa je bil, ko smo se ustavili na Kozari pri spomeniku. To je prostor, ki se ti za vse življenje vtisne v spomin, nikoli ga ne pozabiš, saj čutiš, kot da se iz gozdov preliva jok in tožba stoterih poginulih na Kozari. Takrat ti nehote pride solza v oči, občutiš jok tisočerih na Kozari in njihovo junaštvo v borbi.

Na Kozari danes delajo mladinske brigade. Pridružili smo se jim in en dan delali skupaj z ostalimi brigadirji. Tu spet spoznaš tovarišstvo in solidarnost, spoznaš, da ni razlike med pripadniki raznih narodnosti, tam smo vsi enaki.

Na Kozari smo imeli tudi brigadno konferenco, kjer smo pregledali naše delo ter dali predloge za naslednja leta, da bo pohod še bolj uspel. Imeli smo tudi konferenco aktiva ZK, kjer smo prav tako ocenili delo komunistov-pohodnikov. Po četah smo predlagali nove člane za sprejem v ZK, v štirinajstih dneh smo se pač že toliko spoznali, da smo se zavedali, kdo bi lahko še bil član ZK, kdo se zaveda, kaj postavlja ta organizacija pred njega.

Tistega dne, v ponedeljek, 4. avgusta smo se opolnoči odpeljali na železniško postajo v Prijedor, kjer smo čakali dobri dve uri. Čas smo dobro izkoristili, dremali smo vsak na svojem nahrbtniku in na svojih odejah. Pripel je vlak, v katerega smo se le s težavo »zbasali«. Spanje smo nadaljevali po hodnikih vlaka in povsod tam, kjer smo dobili le košček prostora, potrebnega za naš nahrbtnik. Več nismo potrebovali.

Ob 11. uri smo prispeli v Ljubljano. Uniformirani smo veselo korakali in prepevali po Ljubljani, češ, vidite, kako smo pogumni, prehodili smo 132 km (morda še kaj več), prespali dva tedna pod šotori, doživeli nekaj težkih dni in vendar, glejte nas, O, ko bi vedeli, kako nam je bilo včasih hudo, ko smo komaj hodili, ko nas je pripekalo sonce, ko smo gledali na cilj poti, kot na fato morgano.

A kaj bi to. Bili smo v Ljubljani, odhod se je bližal z mrzlično hitrostjo. V domu JLA smo imeli poslovilno kosilo, ki smo si ga zaslužili s pohodom do spomenika, ki je bil odkrit v mesecu maju v Ljubljani.

Vsak udeleženec je dobil priznanje republiške konference ZSMS. Začeli smo se poslavljati. Obljubili smo, da se bomo zopet videli v oktobru na srečanju naše avnojske brigade v Kočevju.

Tako smo se razšli. Z mnogo lepih želja pri nadaljnjem delu in z obljubo, da se bomo zopet videli.

Ostal nam bo spomin na tovarišstvo na pohodu, na lepe preživete dni pod šotori, na prijateljstva, ki so se spletala med nami in ki smo jih imenovali kar »avnojske ljubezni«. Vse je minilo, prišli smo na delovna mesta, a v srcih nosimo spomine na lepe dni, na kraje, ki smo jih obiskali, na ljudi, ki smo jih srečali in se z njimi pogovarjali.

Spominjamo se borcev, ki smo jih srečali na svoji poti in so nam pripovedovali o svojih doživljanjih med NOB in ljudi, ki danes gradijo in pomagajo graditi naš samoupravni sistem.

Marija Staver

DROBNE

Direktor TOZD Iriša še nima urejene pisarne, ko njegovi sodelavci že sedijo v lepih, svetlih in prostornih pisarnah.

Zaveda se, da moramo izhajati iz baze.

V pravni pisarni se še vedno ukvarjajo z registracijo. Manjkala je namreč kratka oznaka HP, ki pa dosti pomeni.

Predhodnik v pravni pisarni je bil namreč mnenja, da to pač ne bo dolgo trajalo.

Spet en dokaz, da več ljudi več ve, eden pa ve samo za enega.

Tretje srečanje

Približno sto mladincev iz Talisa, Laškega, Kolinske in Droge smo se ob ribiškem prazniku zbrali v TOZD Iris. To je bilo naše tretje srečanje z namenom, da kritično ocenimo naše dosedanje delo, da s skupnimi močmi poskušamo rešiti nastale probleme, da se med seboj seznanimo in tako ustvarimo jasnejšo podobo dela v HP združenju.

Ob 11. uri se je v sejni dvorani Irisa pričela 6. seja koordinacijskega odbora OO ZSM HP združenja. Seji so prisostvovali vsi predstavniki OO ter predstavniki mornariškega centra iz Pule. Vse prisotne je pozdravil direktor TOZD IRIS tov. Ivan Baričič, nam zaželel uspešno delo in obilo zabave ob ribiškem prazniku. Sestanek je otvorila predsednica koordinacijskega odbora Nataša GRZINIČ.

Predsedniki OO so poročali o delu med obema sejama. Ugotovili smo, da se je aktivnost mladih zaradi letnih dopustov in poletja zmanjšala, kar ni veljalo za

mlade iz vojaških enot, zato se bomo morali v prihodnje bolj truditi. Iz poročil smo zvedeli, da se mladi HP nekje več, drugje manj zavzemajo in izvajajo stabilizacijske ukrepe. Zasledili smo le nekaj konkretnih akcij za stabilizacijo, zato nismo bili zadovoljni in moramo v bodoče prav tukaj zgrabiti z vsemi močmi.

V razpravi smo sprejeli še nekaj važnih sklepov in ob 13. zaključili sejo. Med tem časom so si ostali mladinci pod vodstvom dipl. inž. Budair Saida ogledali obrat Iris in se seznanili s tehnologijo konzerviranja rib.

Z avtobusi smo se odpeljali v Drogo, obrat Začimba in si ogledali njihove tehnološke postopke.

Ves čas so bili z nami tudi pripadniki mornarice iz Pule, ki so na sestanku poročali o svojem delu, zvečer pa so vzeli v roke instrumente in nas zabavali pozno v noč. Za njihovo udeležbo na našem srečanju se jim moramo zahvaliti z željo, da to ne bo zadnje srečanje. Zmago Gačnik

Franc Volk odhaja s prejeto diplomom

V Transportu bodo volili

Delavci organizacijske enote Transport so se na zboru delovnih ljudi, ki je bil 17. januarja 1975, odločili, da se bodo organizirali kot TOZD Avtotransport.

Na podlagi tega sklepa je bila izvršena prijava pri Okrožnem gospodarskem sodišču v Koprju. Za konstituiranje TOZD pa je potrebno izvoliti organe upravljanja.

Zaradi čimprejšnje registracije TOZD Avtotransport je zbor delovnih ljudi dne 1. septembra letos na podlagi predloga sindikalnega odbora in v skladu s 3. poglavjem statuta sklenil, da se razpišejo volitve organov uprav-

ljanja TOZD, dne 22. septembra 1975.

Delavci TOZD Avtotransport bodo izvolili naslednje organe:

- delavski svet (7 članov)
- komisijo za pravice iz dela (3 člani in 3 namestniki)
- komisijo delavske kontrole (3 člani)

V ta namen so izvolili 3-člansko volilno komisijo, ki bo spremljala postopek volitev in 3-člansko komisijo za sestavo volilnega imenika.

Delegat v organe upravljanja TOZD Delamaris pa bodo delavci TOZD Avtotransport volili takrat, ko bodo za te organe razpisane volitve. Rudl Zvezda

Vojaški ansambel iz Pule, ki nas je zabaval na ribiški praznik

Na politični šoli

Zdenko Pucer je delavec v TOZD Pločevinka. V mesecu avgustu se je udeležil mladinske poletne politične šole v Vikrčah pri Ljubljani.

Kako, da si se prav ti udeležil te šole?

»Moral bi iti predsednik naše koordinacijske konference, ker pa je bil zadržan, sem bil predlagan, ker sem tudi član občinske konference ZSM.«

Na politični šoli si deloval v skupini za SLO, povej, kako je ta skupina delovala?

»Poleg skupine za SLO je bila še skupina za idejnopolitično delo, in formiranje, družbenoekonomske odnose, skupina za krajevne skupnosti in šole.

Dopoldne smo delali po skupinah, popoldne smo imeli plenar-

na zasedanja, zvečer pa javne tribune. Odšli smo tudi na ogled tankovske edinice na Vrhniko, kjer smo si ogledali film Svoboda 71.

Na javnih tribunah pa smo imeli razne razprave o vlogi SZDL, pojavom tehnokratizma, o letu žena (ta javna tribuna je trajala najdalj, zaradi naših kolegic na politični šoli) ter še druge zanimive teme. Seveda ni manjkalo predavanja iz družbene samozasčite in jasno področje SLO.

Med nami so bili tudi Slovenci iz Italije in Avstrije ter pripadniki JLA. Tako vedno poudarjamo svojo povezanost.«

Ti bo seminar koristil pri delu?

»Bo, čeprav sem precej stvari vedel že od prej, nekaj pa je bilo zame čisto novo.«

(nadaljevanje z 2. strani)

EKSPANZIJA, KI SE JE PRICELA PRED ENIM DESETLETJEM

Pravi vzpon in razvoj Kolinske se je začel po drugi svetovni vojni. V planskem obdobju so ji bile naložene naloge za pokrivanje potreb v prehrabeni industriji. Te naloge so zahtevale razširitev proizvodnih programov z uvajanjem novih izdelkov. Do pravega razvoja pa je prišlo pred desetimi leti.

S samoodrekanjem in lastnimi sredstvi je tedanji kolektiv s 350 zaposlenimi pričel realizirati svoje razvojne plane. Z modernizacijo proizvodnje in uvajanjem nove tehnologije so osvojeni novi proizvodi in tržišče, a vzporedno je rasla akumulacija.

Razvoj v Kolinski je v veliki meri rezultat lastnega dela. Vzporedno z rastjo števila zaposlenih se je iz leta v leto izboljševala tudi kvalifikacijska struktura zaposlenih. Leta 1960 so imeli le štirje delavci visoko šolo, v letu 1968 že 22 zaposlenih, a konec preteklega leta že 56 delavcev ali 4,5 odstotka zaposlenih.

Med zaposlenimi z visokošolsko izobrazbo je 31 diplomiranih inženirjev, 18 diplomiranih ekonomistov, 3 pravniki in 4 delavci

z visokošolsko izobrazbo z drugih področij.

Proizvodni in s tem prodajni program Kolinske je izredno širok in obsega 36 grup proizvodov s preko 300 izdelki. Tako širok proizvodni asortiman zahteva temeljite raziskave tržišča in specializacijo same prodaje. Tako smo prodajo glede na vrsto potrošnika razdelili na prodajno organizacijo za trgovsko mrežo in specializirano prodajno organizacijo »Gastro« za družbeno prehrano in gostinstvo. Gastro prodaja tudi polproizvode, ki jih Kolinska izroča ostalim prehrabeni industrijam, mesno predelovalni, papirni in kemijski industrijam.

Danes smo vam na kratko opisali razvoj Kolinske in njene dosežke v tem kratkem obdobju. Drugič vas bomo seznanili še s tem, kako živijo delavci v tej organizaciji, kako organizacija skrbi za njih, da se na delovnem mestu udobno počutijo, kako rešuje stanovanjske probleme, skrb za matere z otroki itd.

Če vas zanima še kaj v zvezi z organizacijo ali ostalimi organizacijami, združenimi v HP, vam bomo radi posredovali podatke. Podatke o OD v posameznih organizacijah HP pa lahko preberete v članku o našem poslovanju v prvih šestih mesecih.

Uspehi veslačev

Letos so sodelovale na tekmovanju v Montrealu 4 ekipe veslačev. Eno ekipo veslačev so sestavljali veslači kluba Argo. In rezultat? V velikem finalu 7., v malem finalu pa prvi. To je bil lep uspeh veslačev Arga, saj je bilo na tekmovanju 15 ekip iz vseh držav. Naši so tekmovali v dvojcu s krmarjem, tekmovala sta Egidij Krajcer in Edvard Stanič.

Edvard Stanič je zaposlen v Delamarisu, kot vajenec v Vzdrževanju. Veslati je začel že pred 7 leti, ko je začel z aktivnim treningom. »Veslanje zahteva precej truda. Začne se s treningom pozimi ter nadaljuje vse leto. Lep je ta šport, vendar ga moraš zares ljubiti, da vzdržiš, navkljub vsem težavam. Aktivno začnemo veslati spomladi, nato pridejo tekmovanja. Letos smo bili na mnogih tekmovanjih, nato pa smo bili izbrani za Montreal. V Montrealu smo upali na boljšo uvrstitev, vendar nismo uspeli. Ne maram, da bi izzvenelo kot opravičevanje, vendar smo se res težko navadili na čoln, ki je bil težji in širši kot tisti, ki jih imamo ponavadi. Tako smo se pač morali zadovoljiti s 7. mestom.«

Edvard Stanič nadaljuje o svoji poti takole:

»Iz Izole smo odpotovali na Brnik, nato pa po krajših pre-

sledkih v Toronto. Tu nas je sprejel Jugoslovan — bivši veslaški zvezni kapetan. Pomagal nam je, da smo prebredli prve dneve v tej tuji, daljnji deželi. Ogladali smo si še slapove Niagare, nato pa smo šli v Montreal, kjer pa smo bili prepozni, da bi si še lahko izbirali čoln, kar je bilo za našo zmago odločilno.«

Pa se povrnimo nazaj v Izolo.

»Ne vem, če bom še veslal, priprave na tekmovanje so velike, pozneje pa se ti lahko zgodi, kot se je nam, slab čoln, in pričakovanja »splavajo po vodi«. Letos sem veslal skupaj z Egidijem Krajcerjem, ker se pri veslanju skoraj vsako leto menjamo. Prihajajo mladi, starejši pa odhajajo. Tako je sedaj 15 starejših Argovcev, ostalo pa so mlajši. Vsako leto pride precej novih, nekateri ostanejo, drugi se prestrašijo naporov in odidejo.«

Nekateri odidejo takoj, drugi ostanejo, a nekoč tudi zapustijo klub, vendar jim ostanejo nepozabni spomini iz njihovih poti in na zmage, ki so jih dosegli. Dosegli, vendar z velikimi napori.

Delamaris je pokrovitelj kluba Argo, ime nosi po našem TOZD Argo. Prav zato nas uspeh naših veslačev še bolj veseli.

Zgodba za kratek čas

Nekoč je živel mesar, ki je imel mesnico v kateri je prodajal meso. Posel mu je še kar dobro cvetel, toda imel je problem. Meso, ki ga je prodajal, je bilo zelo kvalitetno, zgodilo pa se je, da se je med kupi kvalitetnih kosov mesa včasih našel kos, ki ni bil kvaliteten. Sprva si s tem ni delal skrbi, mislil si je — ga bom že prodal. Celotna zadeva pa ni potekala tako lahko, kot si je predstavljajal. Ljudje so bili pametni. Nihče ni kupoval pokvarjenega mesa, ki je zraven tega še zadrževalo. Mesar ni vedel, kam z njim. Če ga je ponudil kupcu, ga je dobil nazaj v obraz. Moral ga je obvezno prodati, če tega ne bi storil, bi bil na izgubi. Poglobil se je v problemih in našel rešitev.

Kaj, če bi ga prodal delavski menzi?

Naj pripomnimo, da se v naših mesnicah ne dogaja, da bi me-

sarji komurkoli prodajali pokvarjeno meso. Razen tega imamo sanitarno inšpekcijo, ki skrbi, da se kaj takega ne bi zgodilo.

Povrnimo se k zgodbi. Meso pride tako v delavsko menzo kuharici v roke. Vsi ljudje imamo probleme, tudi kuharice niso izjeme. Problem kuharice je čisto posebne vrste — kako pripraviti pokvarjeno meso, da ga bodo delavci pojedli. Na videz nerešljiv problem kuharica reši na zelo enostaven način.

Zakaj pa imamo začimbe?

Meso je treba čimbolj začiniti. V prvi vrsti — čimveč popra in iz nekvalitetnega mesa dobimo kvalitetno meso, ki ga bodo delavci z užitkom pojedli.

Zgodba o mesu je tako končana. Ni bila napisana z namenom kogarkoli obtoževati, temveč kot opozorilo, da se kaj takega v naši menzi res ne bi dogajalo.

Velimir Velko

Kajenje - strup

V eni prejšnjih števil glasila je bil objavljen članek z naslovom BOJ PROTI PLJUCNIM BOLEZNIM, ki je obravnaval škodljivost kajenja za zdravje. Podane so bile različne študije, bolezni zaradi kajenja itd. Ob branju le-tega se mi je vsililo vprašanje:

Koliko je tistih, ki je članek prebralo, prenehalo kaditi. Najbrž nobeden. Če je že bil kakšen, je zanesljivo začel znova. Banalno, človeku dokazovati škodljivost kajenja, ko veš, da ga ne boš prepričal v to, da bo prenehal.

Anteo Glavič in Marija Krebelj na sprejemu, ki so ga priredili mornarji iz Pule

Ne bom si delal jalovih iluzij, da bom to komu vtepel v glavo. Pravijo, da ima vsakdo pravico samega sebe ubiti. Tisti, ki jih pokadijo 40 na dan, so za to najlepši dokaz. Pri vsem tem pa gre za važnejši problem: Kajenje žensk med nosečnostjo. V naslednjem zbrani podatki raziskav imajo namen spoznati žensko, kakšno nevarnost predstavlja kajenje med nosečnostjo za nerojenega otroka:

— noseča ženska, ki pokadi do deset cigaret na dan, tvega izgubo lastnega otroka v prvih štirih mesecih ali pa neposredno pred rojstvom,

— v primeru, da preživi, bo tak otrok izpostavljen zakasnitvam v branju v prvih štirih letih šolanja in bo imel veliko večje težave v socialnem prilagajanju kot njegovi tovariši,

— čim več pokadi taka ženska, tem večja je nevarnost, da se otrok rodi mrtev,

— če katera izmed kemičnih snovi, ki sestavljajo cigaretni dim, napade maternico, pride do zmanjšanja pretoka krvi. S tem se zmanjša količina hrane, ki jo otrok sprejema in ki jo nujno potrebuje,

— ogljikov monoksid, ki se nahaja v krvi matere, prehaja polagoma v krvni obtok otroka. Najbolj vidna posledica je zaostajanje v rasti otroka,

— poprečna teža otroka matere kadilke je za 200 gr manjša kot pri otroku mater nekadilk. In ravno ta razlika je odločilna v otrokovem boju za življenje,

— nikotin, ki preide v krvni obtok otroka, spremeni bitje srca, krvni pritisk in s tem zmanjša sprejemanje kisika.

Daniilo Lukežič

Pri nas na praksi

V poletnih mesecih, ko se nam zdi, da je najhujše pri delu, ko komaj čakamo na dopust, pridejo na prakso dijaki srednjih šol in študentje višjih in visokih šol. Na praksi ostanejo dva tedna, nekateri pa tudi en mesec.

Povprašala sem dve praktkantki, kako se počutita pri nas in kakšna je razlika med pridobljenim znanjem v šoli in sedaj na praksi.

Lidija Milavec je študentka 3. letnika biotehnične fakultete v Ljubljani. Na praksi je bila v laboratoriju v Irisu. »Ja, kaj naj ti povem, lepo je tukaj, sicer pa ne vem, kaj naj ti na tvoja vprašanja odgovorim«. Zmanjkalo ji je poguma, da bi še kaj dejala.

Pri tem je pridno delala in se ni pustila motiti niti za trenutek.

Daniela Gorela, 2. letnik italijanske ekonomske šole iz Izole je bila na praksi tri tedne. Bila je tudi bolj zgovorna.

»Najprej sem delala v kadrovski službi, sedaj pa sem v deviznem oddelku. Delo je tukaj mnogo bolj zanimivo, kot v kadrovske oddelku, kjer je delo eno-

lično. Tukaj pa vsak dan kaj novega izvem. Delo, ki se odvija v tovarni je daleč od tistega, kar se učimo v šoli. Res je, da tam dobiš znanje, ki ti da napatke za nadaljnje delo. Vendar je med šolo in delom velik razkorak. Stipendije nimam. Ko bom končala

srednjo šolo, se bom verjetno zaposlila. Sedaj res ne mislim na nadaljnji študij, kako bo potem, pa ne morem reči, saj imam pred seboj še dve leti šole.

Z ljudmi, kjer sem bila na praksi sem se povsod dobro razumela. Moje mnenje je, da je taka počitniška praksa še kako potrebna, saj se tako pripravljáš na delo in morebitne težave, s katerimi se boš srečeval pri svojem delu v prihodnosti.